

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 339

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 aprilie 2025

SUMAR

Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 297 din 18 iunie 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „ <i>conflicte de muncă</i> ” din cuprinsul art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, a dispozițiilor art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011, precum și a sintagmei „ <i>conflicte de muncă</i> ” din cuprinsul art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă	2–5
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
312. — Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități privind aprobarea Procedurii de reevaluare a persoanelor cu handicap prevăzute la art. 58 ³ din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap de către comisiile de evaluare a persoanelor adulte cu handicap	5–7
3.363. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea autorizației de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” din comuna Vișina, județul Dâmbovița.....	8
3.364. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea autorizației de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Teofil” din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj	9
3.365. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea autorizației de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar de stat Centrul Școlar de Educație Incluzivă Suceava din municipiul Suceava, județul Suceava.....	10
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 53 din 24 februarie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 297

din 18 iunie 2024

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „conflicte de muncă”
din cuprinsul art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri
pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare
a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, a dispozițiilor art. 214
din Legea dialogului social nr. 62/2011, precum și a sintagmei „conflicte de muncă”
din cuprinsul art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011 și ale art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea YTS-Dental View S.R.L. (YTSDV) din București în Dosarul nr. 6.602/3/2016/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 265D/2020.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, având în vedere data începerii procesului în fața instanței de fond, și, respectiv, ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 și ale art. 214 din Legea nr. 62/2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 30 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 6.602/3/2016/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011 și ale art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea YTS-Dental View S.R.L. (YTSDV) din București într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva Deciziei civile nr. 6.213 din 15 decembrie 2017, pronunțate de Curtea de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 6.602/3/2016.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile invocate sunt neconstituționale,

deoarece creează o evidentă discriminare cu privire la exercitarea căii de atac a recursului în materia conflictelor de muncă și de asigurări sociale, față de justițiabilii care s-au adresat cu cereri în justiție în alte materii, precum și între justițiabilii care s-au adresat cu cereri în justiție începând cu data intrării în vigoare sau modificării actelor normative menționate și cei care s-au adresat instanțelor judecătorești în cazuri similare anterior acestei date.

6. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând cele statuate în jurisprudența Curții Constituționale în materie.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 31 august 2012, și ale art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă.

11. În legătură cu obiectul excepției, Curtea reține că, potrivit art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013, cu modificările și completările ulterioare, dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2017. Având în vedere că în cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă procesul a fost început anterior acestei date (cererea de chemare în judecată fiind formulată la data de 19 februarie 2016), Curtea reține că în cauză se aplică dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013.

12. De asemenea, având în vedere motivarea excepției de neconstituționalitate, precum și natura litigiului în cadrul căruia

a fost ridicată aceasta, care privește un conflict de muncă, Curtea reține că textele de lege sunt criticate cu referire la sintagma „*conflictele de muncă*”, astfel încât obiectul excepției îl reprezintă sintagma „*conflictele de muncă*” din cuprinsul art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă și din art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, precum și dispozițiile art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011.

13. Legea nr. 62/2011, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin art. 189 din Legea dialogului social nr. 367/2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.238 din 22 decembrie 2022. În considerarea Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin care Curtea Constituțională a stabilit că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare, prevederile legale criticate vor fi examinate în redactarea aplicabilă fondului cauzei, de la data sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate. Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013: „*În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi și până la data de 31 decembrie 2018 inclusiv nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-i) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv. De asemenea, în aceste procese nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.*”

— Art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă: „*Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)-j), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile privind repararea prejudiciilor cauzate prin erori judiciare, precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 500.000 lei inclusiv. De asemenea, nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului.*”

— Art. 214 din Legea nr. 62/2011: „*Hotărârile instanței de fond sunt supuse numai apelului.*”

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi* și art. 21 — *Accesul liber la justiție*. De asemenea, sunt invocate dispozițiile art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și ale art. 14 — *Interzicerea discriminării*, cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că sintagma „*conflicte de muncă*”, din cuprinsul art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, care reglementează cu privire la faptul că hotărârile pronunțate în astfel de cereri nu sunt supuse recursului, a mai fost supusă controlului de constituționalitate, prin raportare la dispozițiile art. 16 privind egalitatea în drepturi și ale art. 21 privind accesul liber la justiție, spre exemplu, prin Decizia nr. 711 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 7 martie 2017, și prin Decizia nr. 630 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 958 din 5 decembrie 2017, precum și, *ad similes*, prin Decizia nr. 168 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 28 iunie 2018, sau prin Decizia nr. 72 din 9 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 20 aprilie 2021.

16. Prin aceste decizii, Curtea a arătat că, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 2/2013, recursul era singura cale de atac permisă împotriva hotărârilor pronunțate asupra cererilor privind conflictele de muncă și de asigurări sociale, cale de atac devolutivă în temeiul art. 304¹ din Codul de procedură civilă din 1865. Prin Decizia nr. 53 din 20 februarie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 28 martie 2001, referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1), ale art. 80 și ale art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, Curtea a reținut că utilizarea unei singure căi de atac ordinare — recursul —, cu termen procedural mai scurt în raport cu cel prevăzut de Codul de procedură civilă, și suprimarea căii de atac a apelului, prevăzute de dispozițiile legale criticate, au ca finalitate doar asigurarea celerității soluționării unor asemenea litigii, iar nu încălcarea drepturilor fundamentale invocate.

17. În noua lege procesual civilă — Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă —, legiuitorul a reasezat căile de atac, recursul constituind o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată de partea nemulțumită pentru motive de nelegalitate și numai în condițiile prevăzute de lege. În schimb, apelul reprezintă calea ordinară de atac care are un caracter devolutiv, instanța de apel statuând atât în fapt, cât și în drept, astfel cum stabilește art. 476 din Codul de procedură civilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 350 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 8 iulie 2015, paragraful 14).

18. În ceea ce privește reglementarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești, Curtea a reținut că, prin instituirea regulilor speciale privind exercitarea căilor de atac, legiuitorul trebuie să asigure părților interesate posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva hotărârii judecătorești considerate defavorabile. Lipsa oricărei căi de atac împotriva unei hotărâri pronunțate în instanță echivalează cu imposibilitatea exercitării unui control judecătoresc efectiv, dreptul de acces liber la justiție devenind astfel un drept iluzoriu și teoretic. Totodată, conform dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are competența exclusivă de a institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități speciale de exercitare a drepturilor procedurale, semnificația accesului liber la justiție nefiind aceea a accesului, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac. Accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens statuând și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa, de exemplu, prin Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în Cauza *Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006 (a se vedea, cu titlu exemplificativ, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 1.132 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008, Decizia nr. 396 din 26 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 31 mai 2012, sau Decizia nr. 517 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 19 august 2015, paragraful 13).

19. Cu privire la rațiunea instituirii unei singure căi de atac în materia conflictelor de muncă, Curtea a reținut că, având în vedere specificul și implicațiile lor sociale, conflictele de muncă se judecă după o procedură caracterizată prin celeritate. De aceea, legiuitorul a prevăzut pentru soluționarea acestor două grade de jurisdicție, respectiv o singură cale de atac. Nicio dispoziție constituțională sau reglementare internațională nu stabilește gradele de jurisdicție și numărul căilor de atac care trebuie prevăzute pentru judecarea diferitelor litigii, reglementarea acestor probleme intrând în atribuțiile exclusive ale legiuitorului național (Decizia nr. 630 din 17 octombrie 2017, precitată, paragraful 21).

20. Aplicând aceste considerente de principiu la prezenta cauză, nu se poate reține că autorul excepției a fost lipsit de dreptul la exercitarea unei căi de atac efective. Faptul că în materia conflictelor de muncă — la fel ca în alte domenii expres stabilite prin lege — nu este reglementat și al treilea grad de jurisdicție, respectiv recursul, drept cale extraordinară de atac, nu poate echivala cu lipsa accesului la justiție, garantat de art. 21 din Legea fundamentală. Totodată, în conformitate cu jurisprudența sa constantă, Curtea mai reține că legiuitorul are o marjă de apreciere referitor la alegerea materiilor exceptate de la calea de atac a recursului, cum sunt, în prezenta cauză, hotărârile pronunțate în materia conflictelor de muncă. În acest sens sunt și Decizia nr. 292 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 3 august 2017, paragraful 24, prin care Curtea a statuat că, în materia căilor extraordinare de atac, legiuitorul are posibilitatea de a reglementa condiții de admisibilitate a acestora, care sunt circumscrise materiei în care a fost pronunțată hotărârea, și Decizia nr. 532 din 2 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 25 ianuarie 2021, paragraful 26, prin care Curtea a constatat că existența unor reglementări diferențiate, sub aspectul normelor de procedură, în funcție de specificul materiei reglementate, nu reprezintă o nesocotire a principiului egalității cetățenilor în fața legii, ci o particularizare la specificitățile și necesitățile fiecăreia dintre acestea. Totodată, prin Decizia nr. 680 din 21 octombrie 2021, paragraful 23, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 17 ianuarie 2022, Curtea a statuat că stabilirea regulilor procedurale în funcție de specificul materiei reglementate, inclusiv a celor referitoare la exercitarea căilor de atac, ține de opțiunea legiuitorului, fiind impropriu să se pună problema instituirii unui tratament juridic discriminatoriu prin prisma unor comparații între reguli aplicabile unor domenii distincte, cu individualitate proprie, reguli adaptate specificului materiei în care sunt edictate.

21. Pentru aceste considerente în prezenta cauză nu se poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 și 21.

22. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea reține că acestea stabilesc regula potrivit căreia hotărârile judecătorești pronunțate în anumite materii expres și limitativ enumerate, printre care și conflictele de muncă, nu sunt supuse recursului. Cu privire la aplicarea în timp a regulii procedurale mai sus menționate, se constată că aceasta se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2019, așa cum expres dispune art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2016 pentru prorogarea unor termene, precum și pentru instituirea unor măsuri necesare pregătirii punerii în aplicare a unor dispoziții din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 15 decembrie 2016. Or, procesul în cadrul căruia s-a invocat prezenta excepție de neconstituționalitate a început în data de 19 februarie 2016, astfel încât, sub aspectul posibilității formulării recursului, în speță sunt aplicabile prevederile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, care au un conținut identic cu cel cuprins la art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Diferența constă în perioada de aplicare în timp, în sensul că aplicarea art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă a fost prorogată pentru procesele începute din data de 1 ianuarie 2019, în timp ce art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 se referă la aceeași regulă, dar aplicabilă proceselor pornite începând cu data intrării în vigoare a acestei legi și până la data de 31 decembrie 2018 inclusiv.

23. Prin urmare, dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu au legătură directă cu soluționarea cauzei *pendinte*, cerință expres stabilită de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale sub aspectul admisibilității unei excepții de neconstituționalitate. Interpretând dispozițiile alin. (1) și (5) ale

art. 29 din Legea nr. 47/1992, Curtea a statuat în mod constant că excepția de neconstituționalitate a unor dispoziții legale incidente într-o anumită fază procesuală trebuie să aibă legătură cu soluționarea cererii în cadrul căreia a fost invocată respectiva excepție (Decizia nr. 748 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 4 februarie 2015; Decizia nr. 704 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 906 din 8 decembrie 2015). În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*conflictele de muncă*” din cuprinsul art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă urmează a fi respinsă ca inadmisibilă (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 201 din 30 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 552 din 12 iulie 2017; Decizia nr. 292 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 3 august 2017, sau Decizia nr. 733 din 20 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 26 martie 2019).

24. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 214 din Legea nr. 62/2011, prin Decizia nr. 13 din 14 ianuarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 18 mai 2021, paragrafele 17-19, Curtea a statuat că acestea reglementează o normă de procedură, legiuitorul consacrand în mod expres în materia cererilor referitoare la soluționarea conflictelor individuale de muncă dublul grad de jurisdicție. Practic, întrucât apelul este o cale devolutivă de atac, persoana beneficiază de o examinare în fond a cauzei sale atât în fața tribunalului, cât și a curții de apel. În sistemul actualului Cod de procedură civilă, recursul este o cale de atac extraordinară, nedevalidă, exercitându-se doar pentru motivele expres și limitativ prevăzute de lege, astfel încât pe calea recursului se realizează exclusiv o analiză a legalității hotărârii atacate. În acest context, legiuitorul a prevăzut ca anumite hotărâri, pronunțate în anumite materii, cum este aceea a cererilor referitoare la soluționarea conflictelor individuale de muncă, să nu fie supuse recursului.

25. Referitor la încălcarea art. 16 din Constituție prin raportare la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a observat că rațiunea instituirii unei singure căi de atac în materia conflictelor individuale de muncă are în vedere specificul și implicațiile lor sociale, precum și faptul că acestea se judecă după o procedură caracterizată prin celeritate. De aceea, legiuitorul a reglementat două grade de jurisdicție, respectiv o singură cale de atac — apelul. Nicio dispoziție constituțională și nicio reglementare internațională nu stabilesc numărul căilor de atac, reglementarea acestora intrând în competența legiuitorului național. Stabilirea unor reguli diferențiate, ținând seama de specificul unor litigii sau chiar de situația particulară în care se află persoanele implicate, nu are semnificația instituirii unor privilegii ori discriminări (a se vedea Decizia nr. 703 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 24 octombrie 2007, și Decizia nr. 711 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 7 martie 2017, paragraful 18).

26. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție prin raportare la art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a reținut că reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenție consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Kudla împotriva Poloniei*, paragraful 157). De asemenea, accesul liber la justiție nu are semnificația accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Astfel, în condițiile în care autorii excepției au

avut acces la judecarea cauzei în primă instanță și în apel care, potrivit art. 476 alin. (1) din Codul de procedură civilă, provoacă o nouă judecată asupra fondului, nu se poate reține încălcarea dreptului de acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil.

27. Cele statuate în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neintervenind elemente noi, de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*conflicte de muncă*” din cuprinsul art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea YTS-Dental View — S.R.L. (YTSDV) din București în Dosarul nr. 6.602/3/2016/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceeași autoare în același dosar al aceleiași instanțe și constată că sintagma „*conflictele de muncă*” din cuprinsul art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și dispozițiile art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 iunie 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA DREPTURILOR PERSOANELOR CU DIZABILITĂȚI

ORDIN

privind aprobarea Procedurii de reevaluare a persoanelor cu handicap prevăzute la art. 58³ din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap de către comisiile de evaluare a persoanelor adulte cu handicap

Având în vedere:

— Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2025 privind unele măsuri din domeniul social și pentru modificarea și completarea unor acte normative;

— Hotărârea Guvernului nr. 234/2022 privind atribuțiile, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 430/2008 pentru aprobarea Metodologiei privind organizarea și funcționarea comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu handicap, cu modificările ulterioare;

— Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale nr. 1.066/2023 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei superioare de evaluare a persoanelor adulte cu handicap;

— Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului sănătății publice nr. 762/1.992/2007 pentru aprobarea criteriilor medico-psihosociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad de handicap, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 1 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 234/2022 privind atribuțiile, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Procedura de reevaluare a persoanelor cu handicap prevăzută la art. 58³ din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap de către comisiile de evaluare a persoanelor adulte cu handicap, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Datele cu caracter personal ce fac obiectul prezentului ordin sunt prelucrate în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) și

cele ale Legii nr. 190/2018 privind măsuri de punere în aplicare a Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), cu modificările ulterioare.

Art. 3. — Termenii folosiți în procedura prevăzută la art. 1 sunt cei definiți potrivit prevederilor Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Persoanelor cu Dizabilități,
Adrian Voican

București, 7 aprilie 2025.
Nr. 312.

ANEXĂ

PROCEDURĂ

de reevaluare a persoanelor cu handicap prevăzută la art. 58³ din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap de către comisiile de evaluare a persoanelor adulte cu handicap

Art. 1. — Persoanele adulte încadrate în grad de handicap, deținătoare ale unui certificat corespunzător emis pentru cel puțin una dintre afecțiunile prevăzute în ordinul ministrului sănătății emis în temeiul art. 22 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, titulare ale unui permis de conducere, sunt supuse procedurii de reevaluare, denumită *Procedura*, de către comisiile de evaluare a persoanelor adulte cu handicap județene/locale ale sectoarelor municipiului București, în termenul și în condițiile prevăzute de art. 58³ din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) În vederea reevaluării, după notificarea de către Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială a Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului (DGASPC) în vederea declanșării procedurii de reevaluare și comunicarea listelor cu persoanele adulte cu handicap aflate în situația prevăzută la alin. (1) care dețin un permis de conducere valabil, directorul DGASPC emite decizia/dispoziția de reevaluare, al cărei model se află la anexa care face parte integrantă din prezenta procedură.

(2) Decizia de reevaluare prevăzută la alin. (1) se comunică persoanei cu handicap, serviciului de evaluare complexă a persoanelor adulte cu handicap, din cadrul DGASPC, și un exemplar se transmite secretariatului comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu handicap.

(3) Dreptul la prestațiile sociale prevăzute la art. 58 alin. (3) și (4) din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă pe perioada reevaluării, în baza deciziei/dispoziției DGASPC, emisă în termen de 5 zile de la data comunicării deciziei de reevaluare.

(4) Decizia de suspendare prevăzută la alin. (3) se emite și se comunică persoanei cu handicap, precum și agenției județene pentru plăți și inspecție socială, respectiv a municipiului

București, cu respectarea prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.019/2018 privind aprobarea Procedurii de preluare de către agențiile județene pentru plăți și inspecție socială, respectiv a municipiului București, a personalului cu atribuții în efectuarea plăților prestațiilor sociale pentru persoanele cu handicap de la direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului județene, respectiv ale sectoarelor municipiului București, a Procedurii de acordare a plăților, precum și situațiile de suspendare, modificare, încetare a dreptului la prestațiile sociale pentru persoanele cu handicap, precum și pentru modificarea Statutului propriu de organizare și funcționare al Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 151/2012.

Art. 3. — (1) În baza deciziei de reevaluare, serviciul de evaluare complexă a persoanelor adulte cu handicap planifică persoana cu handicap în vederea reevaluării și convoacă persoana, informând-o cu privire la obligativitatea prezentării în vederea reevaluării, data și locul la care aceasta urmează să fie reevaluată, documentația pe care urmează să o prezinte, precum și consecințele neprezentării la sediul serviciului de evaluare complexă a persoanelor adulte cu handicap la termenul stabilit.

(2) Dosarul complet cuprinzând câte un exemplar al deciziei de reevaluare și al adresei de convocare, precum și referatul privind situația medicală prezentă, întocmit de medicul specialist pentru afecțiunea prevăzută la art. 1, împreună cu raportul de evaluare complexă elaborat de serviciul de evaluare complexă în cadrul procesului de reevaluare, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 7 la Metodologia privind organizarea și funcționarea comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu handicap, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 430/2008, cu modificările ulterioare, se înaintează comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu handicap județene/locale a sectorului municipiului București.

(3) În baza raportului prevăzut la alin. (2) și cu respectarea termenului prevăzut la art. 58³ din Legea nr. 448/2006,

republicată, cu modificările și completările ulterioare, comisia de evaluare a persoanelor adulte cu handicap județeană/locală a sectorului municipiului București poate menține încadrarea în grad și tip de handicap sau o poate modifica.

(4) În cazul în care persoana supusă reevaluării nu se prezintă la termenul prevăzut în convocarea la sediul serviciului de evaluare complexă, în baza raportului de reevaluare al acestui serviciu, comisia prevăzută la alin. (2) dispune neîncadrarea în grad de handicap.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în cazul în care persoana supusă reevaluării nu se poate prezenta din motive obiective și justificate, determinate de starea de sănătate, la

termenul prevăzut în convocarea la sediul serviciului de evaluare complexă, aceasta va putea fi supusă reevaluării până în ultima zi a perioadei prevăzute la art. 58³ alin. (1) din Legea nr. 448/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — (1) La data emiterii certificatului potrivit prevederilor art. 3 alin. (3) își încetează aplicabilitatea certificatul de încadrare în grad de handicap reevaluat.

(2) Punerea în executare a certificatelor emise de comisia de evaluare a persoanelor adulte cu handicap se face de către DGASPC.

*ANEXĂ
la procedură*

— Model —

DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ ȘI PROTECȚIA COPILULUI

DECIZIE/DISPOZIȚIE

Nr. din privind reevaluarea persoanei cu handicap

Directorul general/executiv al DGASPC, numit prin, având în vedere:

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2025 privind unele măsuri din domeniul social și pentru modificarea și completarea unor acte normative;

— Regulamentul-cadru de organizare și funcționare al Direcției generale de asistență socială și protecția copilului, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 797/2017 pentru aprobarea regulamentelor-cadru de organizare și funcționare ale serviciilor publice de asistență socială și a structurii orientative de personal, cu modificările ulterioare;

— prevederile art. 58³ din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

analizând recomandările cuprinse în¹ a, înregistrată cu nr. din data de și la DGASPC cu nr. din data de, cu privire la Certificatul de încadrare în grad de handicap nr. din, emis de,

și în temeiul competențelor conferite de lege,

DECIDE/DISPUNE:

Art. 1. — Se aprobă reevaluarea doamnei/domnului, având CNP [.....], cu domiciliul/reședința în localitatea, sectorul/județul, str.

(sat, comună, oraș, municipiu)

nr., bl., sc., et., ap., codul poștal, în perioada de către

Art. 2. — Prezenta decizie/dispoziție se comunică de îndată persoanei cu handicap, serviciului de evaluare complexă a persoanelor adulte cu handicap, din cadrul DGASPC, și un exemplar se transmite secretariatului comisiei de evaluare a persoanelor adulte cu handicap

Art. 3. — În baza prezentei decizii/dispoziții, serviciul de evaluare complexă a persoanelor adulte cu handicap va planifica persoana cu handicap în vederea reevaluării și va transmite convocarea acesteia, informând-o cu privire la obligativitatea prezentării în vederea reevaluării, data și locul la care aceasta urmează să fie reevaluată, documentația necesară pe care urmează să o prezinte, precum și consecințele neprezentării la sediul serviciului de evaluare complexă a persoanelor adulte cu handicap la termenul stabilit.

Art. 4. — Prezenta decizie/dispoziție poate fi atacată în termen de 30 de zile de la comunicare, potrivit prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Director general/executiv,

.....

¹ Notificarea/Adresa Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială/Agenției pentru plăți și inspecție socială județene/locale a municipiului București.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**privind acordarea autorizației de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” din comuna Vișina, județul Dâmbovița**

Având în vedere prevederile:

- Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;
- Ordinului ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare;
- art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar;
- art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 153/2024 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale;
- Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;
- Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;
- Hotărârii Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 16 din 12.12.2024;
- Referatului de aprobare nr. 264 din 16.01.2025 a proiectului de ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea autorizației de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” din comuna Vișina, județul Dâmbovița, pentru nivelul de învățământ „preșcolar”, limba de predare „română”, forma de învățământ „program prelungit”, în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se acordă autorizația de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Teoretic „Mihai Viteazul”, cu sediul în str. Mihai Viteazu nr. 93, comuna Vișina, județul Dâmbovița, pentru nivelul de învățământ „preșcolar”, limba de predare „română”, forma de învățământ „program prelungit”, începând cu anul școlar 2025-2026.

(2) Formațiunile de studiu pentru nivelul de învățământ „preșcolar”, prevăzut la alin. (1), se școlarizează în cadrul structurii arondate Grădinița cu Program Normal Izvoru-Vișina, cu sediul în str. Izvor nr. 4, satul Izvoru-Vișina, comuna Vișina, județul Dâmbovița.

(3) Începând cu anul școlar 2025-2026, Grădinița cu Program Normal Izvoru-Vișina din satul Izvoru-Vișina, comuna Vișina, județul Dâmbovița, se va numi Grădinița cu Program Prelungit Izvoru-Vișina din satul Izvoru-Vișina, comuna Vișina, județul Dâmbovița.

Art. 2. — Autorizația de funcționare provizorie conferă unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” din comuna Vișina, județul Dâmbovița, calitatea de furnizor de educație, respectiv dreptul de organizare și desfășurare a procesului de învățământ pentru nivelul de învățământ, limba de predare și forma de învățământ menționate la art. 1 alin. (1).

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” din comuna Vișina, județul Dâmbovița, este persoană juridică de drept public, parte a sistemului național de învățământ, beneficiază de toate drepturile și are obligațiile prevăzute de lege.

Art. 4. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” din comuna Vișina, județul Dâmbovița, are următoarele obligații:

a) de a angaja personal didactic și administrativ pentru formațiunile de studiu școlarizate conform dispozițiilor art. 1, cu respectarea prevederilor Legii învățământului preuniversitar

nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare, precum și a tuturor celorlalte reglementări legale în vigoare;

b) de a solicita acreditarea în termen de maximum doi ani de la absolvirea primei promoții, conform prevederilor legale în vigoare, pentru nivelul de învățământ „preșcolar”, limba de predare „română”, forma de învățământ „program prelungit”;

c) de a întocmi și înainta Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar raportul anual de evaluare internă a calității, până cel mai târziu la data de 15 octombrie a fiecărui an (<https://calitate.aracip.eu>).

(2) Proprietarul imobilului de la adresa menționată în care se desfășoară activitățile de învățământ are obligația de a asigura condițiile de funcționare, inclusiv obținerea și menținerea autorizației sanitare și a autorizației de securitate la incendiu.

(3) Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Dâmbovița, va monitoriza punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 5. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” din comuna Vișina, județul Dâmbovița, este monitorizată și controlată periodic de Ministerul Educației și Cercetării, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar și de Inspectoratul Școlar Județean Dâmbovița, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acordării autorizației de funcționare provizorie.

Art. 6. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Teoretic „Mihai Viteazul” din comuna Vișina, județul Dâmbovița, Ministerul Educației și Cercetării, Inspectoratul Școlar Județean Dâmbovița și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației și cercetării,

Gigel Paraschiv,
secretar de stat

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**privind acordarea autorizației de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Teofil” din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj**

Având în vedere prevederile:

— Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare;

— art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar;

— art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 153/2024 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale;

— Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;

— Hotărârii Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 15 din 28.11.2024;

— Referatului de aprobare nr. 162 din 15.01.2025 a proiectului de ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea autorizației de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Teofil” din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj, pentru nivelul de învățământ „gimnazial”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență (zi)”, în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se acordă autorizația de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Teofil”, cu sediul în str. Aleea Moldoveanu nr. 3, municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj, pentru nivelul de învățământ „gimnazial”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență (zi)”, începând cu anul școlar 2025-2026.

(2) Începând cu anul școlar 2025-2026, Școala Primară „Teofil” din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj, se va numi Școala Gimnazială „Teofil” din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj.

Art. 2. — Autorizația de funcționare provizorie conferă unității de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Teofil” din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj, calitatea de furnizor de educație, respectiv dreptul de organizare și desfășurare a procesului de învățământ pentru nivelul de învățământ, limba de predare și forma de învățământ menționate la art. 1 alin. (1).

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Teofil” din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj, este persoană juridică de drept privat și de utilitate publică, parte a sistemului național de învățământ, beneficiază de toate drepturile și are obligațiile prevăzute de lege.

Art. 4. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Teofil” din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj, are următoarele obligații:

a) de a angaja personal didactic și administrativ pentru formațiunile de studiu școlarizate conform dispozițiilor art. 1, cu respectarea prevederilor Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare, precum și a tuturor celorlalte reglementări legale în vigoare;

b) de a solicita acreditarea în termen de maximum doi ani de la absolvirea primei promoții, conform prevederilor legale în vigoare, pentru nivelul de învățământ, limba de predare și forma de învățământ menționate la art. 1;

c) de a întocmi și înainta Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar raportul anual de evaluare internă a calității, până cel mai târziu la data de 15 octombrie a fiecărui an (<https://calitate.aracip.eu>).

(2) Proprietarul imobilului de la adresa menționată în care se desfășoară activitățile de învățământ are obligația de a asigura condițiile de funcționare, inclusiv obținerea și menținerea autorizației sanitare și a autorizației de securitate la incendiu.

(3) Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Cluj, va monitoriza punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 5. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Gimnazială „Teofil” din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj, este monitorizată și controlată periodic de Ministerul Educației și Cercetării, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar și de Inspectoratul Școlar Județean Cluj, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acordării autorizației de funcționare provizorie.

Art. 6. — Asociația Teofil, în calitate de persoană juridică inițitoare, unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Primară „Teofil” din municipiul Cluj-Napoca, județul Cluj, Ministerul Educației și Cercetării, Inspectoratul Școlar Județean Cluj și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației și cercetării,

Gigel Paraschiv,
secretar de stat

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**privind acordarea autorizației de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar de stat
Centrul Școlar de Educație Incluzivă Suceava din municipiul Suceava, județul Suceava**

Având în vedere prevederile:

— Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;
— Ordinului ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare;
— art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar;
— art. 7 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 153/2024 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale;
— Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;
— Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;
— Hotărârii Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 16 din 12.12.2024;
— Referatului de aprobare nr. 256 din 16.01.2025 a proiectului de ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea autorizației de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar de stat Centrul Școlar de Educație Incluzivă Suceava din municipiul Suceava, județul Suceava, pentru nivelul de învățământ „liceal (învățământ special)”, filiera „tehnologică”, profilul „tehnic”, domeniul pregătirii de bază „mecanică”, calificarea profesională „tehnician mecanic pentru întreținere și reparații”, domeniul pregătirii de bază „industrie textilă și pielărie”, calificarea profesională „tehnician în industria textilă”, domeniul pregătirii de bază „construcții, instalații și lucrări publice”, calificarea profesională „tehnician în construcții și lucrări publice”, domeniul pregătirii de bază „fabricarea produselor din lemn”, calificarea profesională „tehnician în prelucrarea lemnului”, respectiv profilul „servicii”, domeniul pregătirii de bază „turism și alimentație”, calificarea profesională „tehnician în hotelărie”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență (zi)”, în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă autorizația de funcționare provizorie unității de învățământ preuniversitar de stat Centrul Școlar de Educație Incluzivă Suceava, cu sediul în Calea Unirii nr. 7-9, municipiul Suceava, județul Suceava, pentru nivelul de învățământ „liceal (învățământ special)”, filiera „tehnologică”, profilul „tehnic”, domeniul pregătirii de bază „mecanică”, calificarea profesională „tehnician mecanic pentru întreținere și reparații”, domeniul pregătirii de bază „industrie textilă și pielărie”, calificarea profesională „tehnician în industria textilă”, domeniul pregătirii de bază „construcții, instalații și lucrări publice”, calificarea profesională „tehnician în construcții și lucrări publice”, domeniul pregătirii de bază „fabricarea produselor din lemn”, calificarea profesională „tehnician în prelucrarea lemnului”, respectiv profilul „servicii”, domeniul pregătirii de bază „turism și alimentație”, calificarea profesională „tehnician în hotelărie”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență (zi)”, începând cu anul școlar 2025-2026.

Art. 2. — Autorizația de funcționare provizorie conferă unității de învățământ preuniversitar de stat Centrul Școlar de Educație Incluzivă Suceava din municipiul Suceava, județul Suceava, calitatea de furnizor de educație, respectiv dreptul de organizare și desfășurare a procesului de învățământ pentru nivelul de învățământ, filiera, profilurile, domeniile pregătirii de bază, calificările profesionale, limba de predare și forma de învățământ menționate la art. 1.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Centrul Școlar de Educație Incluzivă Suceava din municipiul Suceava, județul Suceava, este persoană juridică de drept public, parte a sistemului național de învățământ, beneficiază de toate drepturile și are obligațiile prevăzute de lege.

Art. 4. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Centrul Școlar de Educație Incluzivă Suceava din municipiul Suceava, județul Suceava, are următoarele obligații:

a) de a angaja personal didactic și administrativ pentru formațiunile de studiu școlarizate conform dispozițiilor art. 1, cu respectarea prevederilor Legii învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare, precum și a tuturor celorlalte reglementări legale în vigoare;

b) de a solicita acreditarea în termen de maximum doi ani de la absolvirea primei promoții, conform prevederilor legale în

vigoare pentru nivelul de învățământ „liceal (învățământ special)”, filiera „tehnologică”, profilul „tehnic”, domeniul pregătirii de bază „mecanică”, calificarea profesională „tehnician mecanic pentru întreținere și reparații”, domeniul pregătirii de bază „industrie textilă și pielărie”, calificarea profesională „tehnician în industria textilă”, domeniul pregătirii de bază „construcții, instalații și lucrări publice”, calificarea profesională „tehnician în construcții și lucrări publice”, domeniul pregătirii de bază „fabricarea produselor din lemn”, calificarea profesională „tehnician în prelucrarea lemnului”, respectiv profilul „servicii”, domeniul pregătirii de bază „turism și alimentație”, calificarea profesională „tehnician în hotelărie”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență (zi)”;
c) de a întocmi și înainta Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar raportul anual de evaluare internă a calității, până cel mai târziu la data de 15 octombrie a fiecărui an (<https://calitate.aracip.eu>).

(2) Proprietarul imobilului de la adresa menționată în care se desfășoară activitățile de învățământ are obligația de a asigura condițiile de funcționare, inclusiv obținerea și menținerea autorizației sanitare și a autorizației de securitate la incendiu.

(3) Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Suceava, va monitoriza punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 5. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Centrul Școlar de Educație Incluzivă Suceava din municipiul Suceava, județul Suceava, este monitorizată și controlată periodic de Ministerul Educației și Cercetării, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar și de Inspectoratul Școlar Județean Suceava, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acordării autorizației de funcționare provizorie.

Art. 6. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Centrul Școlar de Educație Incluzivă Suceava din municipiul Suceava, județul Suceava, Ministerul Educației și Cercetării, Inspectoratul Școlar Județean Suceava și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației și cercetării,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 19 februarie 2025.
Nr. 3.365.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 53

din 24 februarie 2025

Dosar nr. 2.289/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Ponea	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tircă	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Mirela Polițeanu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Petronela Iulia Nițu	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sandu-Necula	— judecător la Secția a II-a civilă
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mihnea Adrian Tănase	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.289/1/2024, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena Adriana Stamatescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Vâlcea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 197/46/2024.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; părțile au depus, în termen legal, puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

6. De asemenea, referă asupra faptului că au fost transmise de către instanțele naționale opinii teoretice exprimate de judecători în materia ce face obiectul sesizării, iar Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii cu privire la această problemă de drept.

7. În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

8. Tribunalul Vâlcea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 10 octombrie 2024, în Dosarul nr. 197/46/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă, prin raportare la principiile egalității și nediscriminării, reglementate de art. 6 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (Legea-cadru nr. 153/2017), prevederile lit. A pct. I capitolul I din anexa nr. VIII la aceeași lege se aplică și personalului ce deține calitatea de funcționar public în cadrul unei unități teritoriale a Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale sau, din contră, doar celui din cadrul aparatului central al autorității publice respective.

9. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 18 octombrie 2024 cu nr. 2.289/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 24 februarie 2025.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

10. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare*

Art. 6. — Principii

„Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii: (...)

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală; (...)"

Anexa nr. VIII — Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”

Capitolul I A. Salarizarea funcționarilor publici

I. Salarii pentru administrația publică centrală

II. Salarii pentru personalul din unitățile teritoriale

III. **Expunerea succintă a procesului**

11. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Vâlcea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal la data de 13 martie 2024, reclamantul X, în contradictoriu cu pârâta Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună:

— anularea Ordinului nr. xx/16.01.2024, emis de președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, prin care i s-au stabilit drepturile salariale începând cu data de 1 ianuarie 2024;

— obligarea pârâtei să emită un nou ordin de salarizare, cu încadrarea reclamantului, având funcția de director executiv al Unității D, județul Vâlcea, în anexa nr. VIII — Familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație”, capitolul I lit. A — Salarizarea funcționarilor publici, pct. I — Salarii pentru administrația publică centrală — din Legea-cadru nr. 153/2017, respectiv funcționar public de conducere, director executiv, gradul II, coeficient 4,77, și, pe cale de consecință, obligarea pârâtei la recalcularea și plata integrală a drepturilor salariale, începând cu 1 ianuarie 2024 (dată de la care produce efecte ordinul contestat) și pe viitor, având în vedere încadrarea corectă, astfel cum a fost solicitată.

12. În motivare, a susținut că salarizarea sa s-a realizat în mod eronat, ca urmare a interpretării greșite a acestei dispoziții legale, în sensul că doar aparatul propriu s-ar încadra ca aparat central. Dimpotrivă, scopul acestei prevederi este doar acela de a prezenta forma de distribuie a posturilor în cadrul unei instituții unice, și anume Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, organ de specialitate al administrației publice centrale, pentru o bună funcționare a acesteia. Articolul menționat doar precizează că există 152 de posturi distribuite aparatului propriu (nu aparat central), iar restul de posturi sunt împărțite pe unități ale Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale și structuri de probleme speciale, astfel încât să se asigure funcționarea corectă a instituției, în ansamblul ei.

13. Așa cum textul prevede expres, toate cele 1.100 de posturi sunt în cadrul Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, toate fiind așadar funcții din cadrul unui organ de specialitate al administrației publice centrale, motiv pentru care salarizarea lor trebuie realizată potrivit dispozițiilor lit. A pct. I capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, fapt ce rezultă din analiza prevederilor acestei legi.

14. Nu în ultimul rând, se observă și intenția legiuitorului de a corecta inechitățile salariale existente în prezent. Astfel, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 128/2023 pentru unele măsuri referitoare la salarizarea personalului din învățământ și alte sectoare de activitate bugetară (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 128/2023*) a fost modificată Legea-cadru nr. 153/2017, iar ca urmare a acestor modificări legislative la pct. II — Salarii pentru personalul din unitățile teritoriale din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 nu mai există nicio instituție expres menționată care să fie plătită pe această grilă.

15. Un alt aspect este și faptul că la acest moment anumite unități subordonate pârâtei sunt încadrate și salarizate de

Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale pe grila de salarizare a administrației publice centrale, deși acestea poartă aceeași denumire de structuri teritoriale, astfel că dispozițiile legale avute în vedere de Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale sunt aceleași (doar aplicarea lor se face diferit, fără nicio justificare care să justifice tratamentul discriminatoriu).

16. Așa cum apare în anexa nr. 1 — *Structura organizatorică a Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale* — la Hotărârea Guvernului nr. 1.380/2009 privind înființarea, organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, cu modificările și completările ulterioare (*Hotărârea Guvernului nr. 1.380/2009*), pe ultima linie la structuri subordonate apar următoarele: 25 de unități teritoriale subordonate; 1 serviciu verificarea calității produselor rezervă de stat; 42 de structuri teritoriale pentru probleme speciale județene/a municipiului București.

17. În concluzie, dacă există o singură structură subordonată, de pe același palier din organigramă, pe grila de salarizare a administrației publice centrale, atunci toate structurile subordonate ar trebui să fie pe grila de salarizare centrală.

18. Prin întâmpinarea depusă pârâta a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, arătând, în esență, că personalul unităților teritoriale subordonate nu ocupă funcții similare cu personalul aparatului propriu, condițiile de muncă fiind diferite. În această situație, aplicarea unui tratament egal unor persoane aflate în situații diferite ar conduce la încălcarea principiilor egalității în drepturi sau nediscriminării.

19. În acest sens a apreciat ca fiind relevante deciziile Curții Constituționale nr. 657 din 17 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 882 din 1 noiembrie 2019, și nr. 875 din 9 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 27 ianuarie 2021.

20. La termenul din 10 octombrie 2024, instanța de apel a pus în discuția părților incidența în cauză a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024. Prin încheierea pronunțată la aceeași dată s-au dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și suspendarea cauzei.

IV. **Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării**

21. Instanța de trimitere a constatat că reclamantul din prezenta cauză are calitatea de funcționar public de conducere în cadrul unei unități teritoriale din cadrul pârâtei, îndeplinind funcția de director executiv, gradul II, drepturile sale fiind stabilite începând cu data de 1 ianuarie 2024, prin ordinul contestat.

22. Pretenția concretă a acestuia este aceea de stabilire a drepturilor salariale, începând cu data de 1 ianuarie 2024, potrivit prevederilor lit. A pct. I capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, aplicabile personalului din aparatul central, în condițiile modificărilor ce au fost aduse Hotărârii Guvernului nr. 1.380/2009, și de plată a diferențelor reieșite din recalculare, invocându-se greșita stabilire a acestora prin ordinul contestat.

23. Tribunalul a reținut că trebuie îndeplinite următoarele condiții cumulative pentru sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu asupra chestiunii de drept ce face obiectul cauzei:

— obiectul cererii de chemare în judecată să vizeze stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice sau stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1);

— Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective;

— chestiunea de drept care formează obiectul judecății să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

24. Chestiunea de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze privește posibilitatea stabilirii, începând cu data emiterii ordinului contestat, 1 ianuarie 2024, a salariului reclamantului, ce deține calitatea de funcționar public în cadrul unei unități teritoriale a Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, potrivit prevederilor lit. A pct. I capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, aplicabile aparatului central al autorității publice respective.

25. Instanța de trimitere a reținut că asupra acestei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

26. Ambele părți au arătat că lasă la aprecierea instanței necesitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept pusă în discuție de instanță, reclamantul precizând doar că salarizarea sa trebuie să fie identică cu aceea a funcționarilor de la nivelul central.

27. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, în condițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, părțile au comunicat, în termen legal, puncte de vedere asupra chestiunii de drept, prin care au reiterat argumentele expuse prin cererile formulate în fața instanței de fond.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea unor chestiuni de drept

28. Completul investit cu soluționarea cauzei în Dosarul nr. 197/46/2024 a apreciat că, în condițiile în care reclamantul îndeplinește o funcție publică de conducere în cadrul unei unități teritoriale a pârâtei, salarizarea acestuia trebuie realizată potrivit dispozițiilor lit. A pct. II capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, iar nu în conformitate cu pct. I din aceeași anexă, în cadrul căruia sunt enumerate instituțiile centrale și, în anume cazuri, expres și limitativ prevăzute, cele subordonate lor.

29. În acest sens a avut în vedere că din interpretarea sistematică a prevederilor legale anterior amintite rezultă că în vreme ce funcțiile publice de stat sunt cele stabilite și avizate la nivelul instituțiilor și autorităților centrale, funcțiile publice teritoriale sunt acele stabilite și avizate potrivit legii din cadrul serviciilor publice deconcentrate, așadar din cadrul structurilor teritoriale ale organelor administrației publice centrale din unitățile administrative.

30. De asemenea, în privința pretensei discriminări în raport cu funcționarii publici ce își desfășoară activitatea la nivel central, apreciază că salarizarea diferită în raport cu nivelul de exercitare a funcției publice este prevăzută de lege, fiind obiectiv justificată, la baza diferențierii aflându-se principiul ierarhizării atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate de personalul plătit din fonduri publice.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

31. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanțele naționale au comunicat un număr redus de opinii teoretice exprimate de judecători în problema de drept ce face obiectul sesizării.

32. Astfel, opiniile exprimate de cele mai multe dintre colectivele de judecători sunt în sensul că prevederile legale a căror interpretare se solicită se aplică doar personalului din

cadru aparatului central al autorității publice respective, deoarece cele două categorii de funcționari nu sunt în situații identice, diferențele salariale fiind conforme cu principiul ierarhizării sistemului de salarizare, atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate.

33. În acest sens au opinat Tribunalul Ilfov, Tribunalul Teleorman, Curtea de Apel Iași, Tribunalul Iași, Tribunalul Vaslui.

34. O singură instanță — Tribunalul Brașov — a apreciat că prevederile legale în discuție trebuie să se coreleze cu principiile egalității și nediscriminării prevăzute de art. 6 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, care impun ca toți angajații din sistemul public să beneficieze de un tratament egal în ceea ce privește drepturile salariale și condițiile de muncă, fără discriminări pe baza apartenenței la o anumită categorie profesională sau instituție. În acest context, dacă personalul din cadrul unităților teritoriale ale pârâtei îndeplinește funcții echivalente cu cele din aparatul central, ar trebui să aibă aceleași drepturi salariale prevăzute de Legea-cadru nr. 153/2017. În absența unei reglementări care să excludă explicit personalul din unitățile teritoriale, acestora trebuie să li se aplice aceleași prevederi salariale.

35. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară relevantă și nici nu au comunicat opinii teoretice în problema de drept supusă dezlegării.

36. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

37. Prin Decizia Curții Constituționale nr. 850 din 12 decembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 14 aprilie 2020, Curtea Constituțională, respingând excepția invocată, a reținut următoarele:

„20. (...) în esență, critica autoarelor excepției de neconstituționalitate vizează, pe de o parte, încălcarea principiului egalității în drepturi prin stabilirea unor reguli diferite de salarizare pentru funcționarii publici din administrația publică centrală (funcții publice de stat) față de cei din unitățile teritoriale (funcții publice teritoriale) și, pe de altă parte, aspecte referitoare la interpretarea și aplicarea legii-cadru în ceea ce privește salarizarea funcționarilor publici din cadrul centrelor județene ale Agenției de Plăți și Intervenții pentru Agricultură.

21. Referitor la susținerea privind pretensele discriminări sub aspect salarial, existente între funcționarii publici care își desfășoară raporturile de serviciu în aparatul unei autorități publice la nivel central față de personalul din unitățile teritoriale, Curtea constată că aceasta nu este întemeiată. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007). (...)

25. În raport cu aceste considerente, Curtea reține că instituirea prin prevederile de lege criticate a unor reguli diferite aplicabile diferitelor categorii de personal plătit din fonduri publice nu constituie o discriminare. Opțiunea legiuitorului pentru stabilirea unui tratament juridic diferențiat sub aspectul salarizării între funcționarii publici din administrația publică centrală și cei din unitățile teritoriale este justificată având în vedere că atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate pot fi diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare. Prin urmare, existența unor diferențe în ceea ce privește salarizarea este în mod obiectiv justificată, legiuitorul urmărind eliminarea

dezechilibrelor și a disfuncționalităților existente în sistemul public de salarizare. Astfel, prevederile art. 6 lit. f) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie principiul ierarhizării sistemului de salarizare, atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate, iar cele ale art. 6 lit. h) din legea-cadru consacră principiul sustenabilității financiare, în sensul stabilirii nivelului de salarizare pentru personalul bugetar, astfel încât să se asigure respectarea plafoanelor cheltuielilor de personal ale bugetului general consolidat.”

38. De asemenea, prin Decizia nr. 875 din 9 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 27 ianuarie 2021, instanța de contencios constituțional a reținut: „45. (...) egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceluiași regim juridic. Per a contrario, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat. Situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie însă să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003; Decizia nr. 476 din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 11 iulie 2006; Decizia nr. 573 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 25 mai 2011; Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014). Când criteriul în funcție de care își găsește aplicarea un regim juridic sau altul are caracter obiectiv și rezonabil, și nu subiectiv și arbitrar, fiind constituit de o anumită situație prevăzută de ipoteza normei, și nu de apartenența sau de o calitate a persoanei, privitor la care își găsește aplicare, așadar intuitu personae, nu există temei pentru calificarea reglementării deduse controlului ca fiind discriminatorie, deci contrară normei constituționale de referință (Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din 21 iunie 2005).”

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

39. Judecătorii-raportori au constatat că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în sensul că lipsește cerința existenței unei chestiuni dificile de drept.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

40. Temeiul sesizării îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată prin dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

41. Potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și

de serviciu ale acestui personal”, iar, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, „Prezenta ordonanță de urgență se aplică indiferent de natura și obiectul proceselor prevăzute la alin. (1) și (2), de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze”.

42. Conform art. 2 alin. (1) din același act normativ, „Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

43. Din analiza dispozițiilor legale mai sus evocate rezultă că, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, declanșarea procedurii hotărârii prealabile este posibilă numai în cazul în care sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate: a) existența unei cauze aflate în curs de judecată, circumscrisă domeniului de aplicare al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024; b) completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac; c) existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei; d) chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

44. În sesizarea de față este îndeplinită condiția de admisibilitate legată de existența unei cauze aflate în curs de judecată, circumscrisă domeniului de aplicare al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, întrucât pretențiile deduse judecării în cauza aflată spre soluționare pe rolul instanței de trimitere se circumscriu unor drepturi salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice.

45. Astfel, prin acțiunea dedusă judecării, reclamantul, care are calitatea de funcționar public de conducere în cadrul unei unități teritoriale din cadrul Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, solicită ca drepturile sale salariale să fie stabilite potrivit prevederilor lit. A pct. I capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, aplicabile personalului din aparatul central.

46. Este îndeplinită și condiția potrivit căreia completul de judecată care a formulat sesizarea să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, în această procedură Înalta Curte de Casație și Justiție putând fi sesizată și de către completurile de judecată investite cu soluționarea cauzelor în primă instanță, iar nu doar de către completurile de judecată ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ale curților de apel sau ale tribunalelor investite cu soluționarea cauzelor în ultimă instanță.

47. Nu este îndeplinită însă condiția de admisibilitate referitoare la existența unei chestiuni de drept.

48. Astfel, prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 impun, ca o condiție de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, și existența unei „chestiuni de drept” veritabile, aptă de a declanșa acest mecanism de unificare a practicii judiciare.

49. Noțiunea de „chestiune de drept” are înțelesul dat de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, deoarece termenii folosiți de legiuitor sunt aceiași, iar art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 prevede că „Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență se completează cu cele ale Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu celelalte reglementări aplicabile în materie”.

50. În sesizările formulate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 trebuie avut în vedere și preambulul acestui act normativ în care s-a ținut seama de „faptul că măsurile legislative propuse pot influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor *chestiuni dificile de drept*”.

51. În absența unei definiții legale a noțiunii „chestiune de drept” din cadrul cerințelor de admisibilitate prevăzute la art. 519 din Codul de procedură civilă, în doctrină s-a arătat că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară, fiind susceptibilă să constituie izvorul unor interpretări divergente și, în consecință, al unei practici judiciare neunitare.

52. Această exigență legală, subsumată condiției privind ivirea unei chestiuni de drept, a fost în mod constant subliniată în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, considerându-se că încheierea de sesizare trebuie să releve reflecția judecătorilor din completul investit cu soluționarea cauzei asupra diferitelor variante de interpretare posibile și asupra argumentelor de natură să le susțină, pentru a da temei inițierii mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de hotărârea prealabilă.

53. În lipsa problemei de interpretare din partea instanței a textelor legale, de natură a constitui izvor al jurisprudenței divergente și care să justifice pronunțarea hotărârii prealabile, sesizările urmăresc doar o confirmare a soluțiilor care se prefigurează în cauzele cu care au fost investite, abordare ce are semnificația nesocotirii sensului și rațiunii reglementării mecanismului de unificare.

54. În sesizarea de față nu rezultă că problema de drept în discuție ar putea primi interpretări contrare, de natură a genera practică neunitară.

55. În acest sens este de remarcat că instanța de trimitere expune o singură posibilă interpretare a prevederilor legale în discuție, potrivit căreia, în condițiile în care reclamantul îndeplinește o funcție publică de conducere în cadrul unei unități teritoriale a pârâtei, salarizarea acestuia trebuie realizată potrivit dispozițiilor lit. A pct. II capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, iar nu în conformitate cu pct. I din aceeași anexă, în cadrul căruia sunt enumerate instituțiile centrale și, în anume cazuri, expres și limitativ prevăzute, cele subordonate lor.

56. Se mai arată că prevederile legale a căror interpretare se solicită se aplică doar personalului din cadrul aparatului central al autorității publice respective, deoarece cele două categorii de funcționari nu sunt în situații identice, diferențele salariale fiind conforme cu principiul ierarhizării sistemului de salarizare, atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate.

57. Or, astfel cum deja s-a stabilit în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în condițiile în care instanța de trimitere expune o interpretare clară și argumentată în privința chestiunii de drept în discuție, fără a fi prezentate și argumentate diferite interpretări posibile ale textului legal ori elemente care să conducă la concluzia că acesta ar avea un caracter complex ori precar — imperfect, lacunar ori contradictoriu, nu se poate aprecia că există o veritabilă problemă de drept care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile (Decizia nr. 50 din 26 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1132 din 24 noiembrie 2022, paragrafele 32 și 36).

58. În egală măsură, în analiza condiției existenței unei probleme de drept reale trebuie menționat și faptul că, în mod cvasiunanim, punctele de vedere teoretice ale celorlalte instanțe naționale susțin aceeași interpretare, respectiv cea conform căreia funcțiile publice stabilite în cadrul unităților teritoriale ale

Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale sunt funcții publice teritoriale în sensul Legii-cadru nr. 153/2017, pentru care salarizarea se face potrivit grilelor prevăzute la lit. A pct. II capitolul I din anexa nr. VIII la legea-cadru, iar nu potrivit grilelor prevăzute pentru funcțiile publice de stat din administrația publică centrală.

59. În respectivele opinii teoretice se argumentează că prevederile legale a căror interpretare se solicită sunt aplicabile doar personalului din cadrul aparatului central al autorității publice respective, iar cele două categorii de funcționari nu sunt în situații identice, diferențele salariale fiind conforme cu principiul ierarhizării sistemului de salarizare, atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate.

60. Jurisprudența Curții Constituționale relevă, la rândul ei, suficiente repere în sprijinul interpretării corecte a prevederilor legale care fac obiectul sesizării.

61. Astfel, prin Decizia nr. 850 din 12 decembrie 2019, anterior menționată, respingând excepția invocată, a reținut următoarele:

„25. (...) instituirea prin prevederile de lege criticate a unor reguli diferite aplicabile diferitelor categorii de personal plătit din fonduri publice nu constituie o discriminare. Opțiunea legiuitorului pentru stabilirea unui tratament juridic diferențiat sub aspectul salarizării între funcționarii publici din administrația publică centrală și cei din unitățile teritoriale este justificată având în vedere că atribuțiile, competențele, sarcinile specifice, responsabilitățile și importanța activității desfășurate pot fi diferite chiar și pentru personalul care este încadrat pe funcții similare. Prin urmare, existența unor diferențe în ceea ce privește salarizarea este în mod obiectiv justificată, legiuitorul urmărind eliminarea dezechilibrelor și a disfuncționalităților existente în sistemul public de salarizare. Astfel, prevederile art. 6 lit. f) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie principiul ierarhizării sistemului de salarizare, atât pe verticală, cât și pe orizontală, în cadrul aceluiași domeniu, în funcție de complexitatea și importanța activității desfășurate, iar cele ale art. 6 lit. h) din legea-cadru consacră principiul sustenabilității financiare, în sensul stabilirii nivelului de salarizare pentru personalul bugetar, astfel încât să se asigure respectarea plafoanelor cheltuielilor de personal ale bugetului general consolidat.

26. În consecință, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate prezintă expresia opțiunii legiuitorului în materia personalului plătit din fonduri publice, justificată în raport cu situația diferită a celor două categorii de personal vizate de ipotezele normelor juridice, fără a încălca principiul egalității în drepturi, prevăzut de art. 16 din Constituție.”

62. Argumentele expuse în cele ce precedă permit a se reține concluzia că demersul instanței de trimitere evidențiază o înțelegere greșită a mecanismului procedurii hotărârii prealabile din reglementarea specială, de vreme ce titularul sesizării a dat prevalență obligativității sesizării, fără însă a realiza convenita și prealabila verificare și constatare a îndeplinirii condițiilor de admisibilitate de ordin procedural și substanțial care îi îngăduiau un atare demers.

63. Cu alte cuvinte, a fost ignorată în mod nepermis procedural ipoteza normei stipulate în art. 2 din ordonanța de urgență precitată, care permite declanșarea mecanismului procedurii hotărârii prealabile doar în prezența constatării ca fiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate, inclusiv cea referitoare la existența unei chestiuni de drept, pentru că numai atunci ar putea intra în acțiune dispoziția normei juridice anterior menționate, potrivit căreia completul de judecată investit cu soluționarea procesului „va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

64. În concluzie, sesizarea vizând pronunțarea unei hotărâri prealabile nu îndeplinește condiția de admisibilitate referitoare la existența unei chestiuni de drept pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, prevăzută de art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, în înțelesul dat acesteia conform jurisprudenței consolidate a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel că, nefiind întrunite toate condițiile legale, sesizarea formulată de Tribunalul Vâlcea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 197/46/2024 este inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Vâlcea — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 197/46/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea problemă de drept:

Dacă, prin raportare la principiile egalității și nediscriminării, reglementate de art. 6 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, prevederile lit. A pct. I capitolul I din anexa nr. VIII la aceeași lege se aplică și personalului ce deține calitatea de funcționar public în cadrul unei unități teritoriale a Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale sau, din contră, doar celui din cadrul aparatului central al autorității publice respective.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 24 februarie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena Adriana Stamatescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

